

клавирна литература", „Историческа клавирна литература отъ XVI, XVII и XVIII в.“, „Compendium по история на музиката“ (2 тома — 1889—1900) и „Общо учение за музиката“.

Проспектни свирки — се наричатъ видимитъ свирки на лицевата страна на органа, направени отъ цинкъ или металъ, и симетрично наредени, образуващи разни фигури.

Противоположно движение, лат. *motus contrarius* — се нарича движението на два гласа въ противоположна посока, единиятъ — на горе, другиятъ — на долу (гл. Паралелно движение). П-то д. е срѣдство за избѣгване забравените паралелизми — особено при съединение на съседни степени.

Протусъ, лат. *protus* — първиятъ църковенъ гласъ въ църковната музика на срѣдновѣковието.

Проутъ, Ебенцъръ—Prout, Ebenzer—значителенъ английски компонистъ и теоретикъ, род. 1 мартъ 1835 въ Аунди, умр. 5 дек. 1909 въ Хакней, ученикъ на Дж. Л. Грей, професоръ въ Кралската музикална академия въ Лондонъ, и после, професоръ по музика въ Дублинския университетъ. Композиции: 4 симфонии, Менуетъ и трио, нѣколко увертюри за оркестъръ, концертъ за органъ съ оркестъръ, 2 струнни квартета, 2 клавирквартета, 5 драматически кантати, 126-ти псаломъ за соли, хоръ и оркестъръ, „Пѣсенята на Юдитъ“ за алтъ-соло и оркестъръ, „Магникатъ“ и „Вечерна служба“ — съ оркестъръ и др. Теоретични трудове: „Хармония“ (1889), „Контрапунктъ“ (1890), „Двоенъ контрапунктъ и канонъ“ (1891), „Фуга“ (1891), „Фугови анализи“ (1892), „Оркестъръ“ (1898—99), и „Елементарна инструментация“ (1880).

Прохазка, Людевитъ — Procházka, Ludevít — музикаленъ критикъ и компонистъ, род. 1837 въ Клатова, умр. 1888 въ Прага, следвалъ право и едновременно музика, билъ е ученикъ на Сметана. Като редакторъ на „Худебни листи“ и на „Далиборъ“, се е борилъ противъ противниците на Сметана. Билъ е единъ отъ основателитъ на дружеството „Умелецка беседа“ („Художествена беседа“) и на пѣвческото дружество „Хлахоль“. Като учителъ по музика

въ Хамбургъ, дето неговата жена е била членка въ тамошния театъръ, той успѣва да прокара да се играе операта на Сметана „Дветъ двовици“. Писалъ: пѣсни и хорове въ народенъ духъ.

Прохазка, Рудолфъ баронъ фонъ — Procházka, Rudolf Freiherr von — компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 23 февр. 1864 въ Прага, дето училъ право, а музика — при Фибихъ и Л. Грюнбергеръ, компониралъ: „Хафнеръ вариации“, „Симфонични пѣсни безъ думи“ за оркестъръ, кантати: „Палми“ и „Морски рози“ за хоръ, соло и оркестъръ, струненъ квартетъ, мистерия „Христосъ“, клавирни нѣща, пѣсни и хорове, писалъ: „Робертъ Францъ“, „Йоханъ Щраусъ“ (1900), „Опитъ за една реформа на нѣмската лирика“ (1888), „Роматична музикална Прага“ (1914), „Чешкитъ музикални училища“ (1890) и др.

Проходящи тонове — се наричатъ въ хармонията онѣзи странични, второстепени тонове, които не принадлежатъ къмъ акордитъ, а се поставятъ между хармоничнитъ тонове, като украшение (фигуриране) на мелодията.

Прюниеръ, Анри — Prunières, Henry — музикаленъ изследвателъ, род. 24 май 1886 въ Парижъ, ученикъ на Роменъ-Роланъ, писалъ: Люли (биография) (1919), „Италиянската опера въ Франция преди Люли“ (1913), „Дворцовиятъ балетъ въ Франция преди Бенсерадъ и Люли“, „Камерната музика презъ царуването на Франсуа I“ (1911), „Бележки върху произхода на французската увертюра“ (1911), „Бележки върху живота на Луджи Роси“ (1910), „Изследвания върху младостта на Люли“ (1910), (последнитъ три въ сборниците на М. М. Д.), една монография върху Монтеверди, „Кавали и Венецианската опера презъ XVII в.“ (1931), и множество статии — главно въ списанието „Revue musicale“, на което П. е отъ 1919 редакторъ.

Прюферъ, Артуръ — Prüfer, Arthur — музикаленъ писателъ, род. 7 юли 1860 въ Лайпцигъ, ученикъ на Фр. Шаде, на Паулъ въ консерваторията, и Кречмаръ въ университета въ Лайпцигъ, на Спита и Баргиелъ въ Берлинъ. Писалъ: „Музиката като